

се мре. Нѣма вече страхъ отъ турци. Българско. Намѣрихъ черква да се кръстж...

— Отъ главата си ти испати, що ти трѣбваше да се мѣсишъ? обади се Нягулица, като слагаше стѣклото съ вино, що поржчахъ, и двѣ чешни.

— Кой ти се бе мѣсилъ, бе жена? Менъ политика тогава ми трѣбваше толкова, колкото и сега. Азъ знамъ кой душманинъ направи това — отъ Бога да намѣри. — Иска да каже Иовка за съединението, обърна се Нягулъ къмъ мене, като наливаше чешитѣ, пакъ съ изеснено лице. — Кой го нещеше? Радвамъ се и азъ, като сичкитѣ, отиваме да посрѣщаме князъ Александра... на здраве, приятелю... Това вино е старо винце... азъ го държа за благородни хора, като ваша милость... Млада жена зимай, старо вино купувай, има си дума... Да ви е сладко... Единъ день идатъ двама жандари. „Върви съ насъ!“ Тръгвамъ. Въ полицията... Какво било? „Ти си, казватъ, крилъ еди-кого си, въ двора си, дѣто го търси правителството, полицията го намѣри заровенъ въ купището! Ти си противъ съединението, ти си опасенъ, ти си прѣдатель“ и тѣй нататѣкъ захванахъ тѣ... Па въ една циганска талига, па хайде въ София съ единъ жандаринъ. Въ София ме приема другъ — довозда ме на границата при Царибродъ и ми казва:

— „Забранено ти е да стѣпвашъ въ България!“ Изгоненъ! Бре сега, зави ми се свѣтътъ. Отивамъ пѣшѣ на Поротъ. Тамъ, нещешъ ли, сѣщамъ се, че имаме единъ нашенецъ — Нягулъ Трухчевъ — заселенъ ототдавна, въ добро състояние, Богъ да го прости, малко роднина ми се пада. Намираме се.